

Vildfarelser naturligvis. Jeg ber Dem blot om, mest for Deres egen Skyld, at De vil opgive Tanken om at anklage ham. Gengældelsens Ret tilkommer alene Gud.«

»Naturlig! Gud bevares! Det forstaar sig! Men det maa jeg dog ha' Lov at sige Dem, Hr. Pastor, at jeg er meget overrasket over, at en Præst i vor danske Folkekirke vil gaa i Forbøn for saadan et Umeneske, der lar sine Børn rende rundt uden Herrens Daab ligesom Negerunger og Hottentotter. Det vil jeg rent ud sige, Hr. Pastor, at det skuffer mig meget. Vil De lyde en erfaren Mands Raad, saa rag Dem ikke ind i Forhold, der angaar den Slags Personer.«

»Han er min Bror,« sagde Præsten stille.

»Hvad siger De? Deres . . . Nej, hør nu! Han! . . . Det er ikke muligt! . . . Maa jeg spørge, hedder De Gaardbo?«

»Ja.«

»Det var som . . .! Deres Bror! . . . Men jeg har ikke sagt andet, end hvad jeg kan staa ved. Det er De Vidne paa, Rasmussen! Og forresten saa forandrer det jo heller ikke Sagen. Men det gør mig ondt for Dem, Hr. Pastor — det maa ikke være let. Og jeg vil sige, at nu forstaar jeg naturligvis bedre Deres Standpunkt. Det er jo ikke mere end rimeligt, at De gerne vil holde Haanden over en nær Slægtning,